

sætte Bestræbelserne for at komme ind i regelmæssige Tilstande, og jeg vil i denne Anledning tillade mig at rette et Spørgsmaal til den høitærede Conseilspræsident. Det er jo en Selvfølge, at jeg ikke kan forlange noget Svar, det veed jeg godt; men jeg tror, at Situationen er saa alvorlig, seet fra alle Sider, at der er en Undskyldning for mig, naar jeg fremkommer med mit Spørgsmaal. Men før jeg fremtæller dette Spørgsmaal, skal jeg gjøre en Bemærkning i Anledning af en Yttring, som fremkom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Det ærede Medlem sagde: „Illusionerne maa forsvinde“ den Illusion nemlig, som han sagde, at Hertallet havde levet i, at det vilde være i Stand til at sætte sin Villie ensidig igjennem. Men Illusionen maa ogsaa forsvinde fra Regeringens, Landssthingets og Folkethingets = Mindretallets Side. Det er klart for den, der betragter, hvad der er sket siden 1866 og navnlig i de senere Aar, at Regeringen og Landssthingets ledende Mænd have troet, at de i 1866 havde vundet alt det, som de havde ønsket at vinde. Men man maa dog lægge Mærke til, at det vandt de ikke; thi de to Paragrafer, som skulde have givet dem det, hvorved de kunde have haft den overveiende Indflydelse paa Finantsloven, som de havde ønsket at faae, bleve dengang forfaste. Det Forslag, som gik ud paa at give Regeringen Ret til at kunne bevilge sig selv Midler i visse Tilfælde, naar den syntes, den handestærkt Trang til at bruge Penge, blev forkastet. Dernæst blev en anden Paragraf forkastet, som gik ud paa, at den endelige Bevillingsmyndighed skulde lægges i et Fællesudvalg fra Folkethinget og Landssthinget, bestaaende af 15 Medlemmer fra hvert Thing, og som skulde afgjøre alle Tvistepunkter, der kunde komme til at ligge de to Thing imellem angaaende Finantsloven. De Herrer have troet at have erobret, hvad de dengang tilstode. Men dette er en Feiltagelse. Hvad have de erobret? De have erobret den Stilling, at de kunde forhindre, at der kommer Love ud. Venstreflertallet i dette Thing staar i det selv samme Tilfælde. Vi have en Forsatning, der efter den Maade, paa hvilken den hidtil er brugt, ikke kan frembringe Andet end Nul og Intet. Altsaa, mine Herrer! Lad Illusionerne forsvinde fra begge Sider, saa kunne vi maasse komme ind i regelmæssige Tilstande og virke til Gavn for vort Fædreland, ikke oplidende den Frihedsinstitution, som vi have her i Landet, saaledes at den tilsidst bliver All forhabt, fordi den ikke er Andet end Nul og ikke kan frembringe Andet end Ord; derfor, lader os fra alle Sider lade Illusionerne fare og vende tilbage til den forsonlige Stemning, der udtalte sig i det Udvalg, som vi have nedsat angaaende denne vigtige Sag. Jeg vil altsaa nu tillade mig at spørge den ærede Conseilspræsident, om det ikke skulde være muligt, at Regeringen kunde i den

sidste Time gaa ind paa et Forslag om en midleridig Finantslov, der gik ud fra det Standpunkt, som indtoges fra dette Things Side den 31te Marts dette Aar, naturligvis med Afkommodationer, hvorved det gjøres muligt for Regeringen at fortsætte Styrelsen fra det Dieblit, da denne Lov bliver vedtagen. Dersom man f. Ex. fra det Dieblit, da den provisoriske Finantslov er forfattet, — jeg forudsætter som en afgjort Sag, at den vil blive det, — giver Regeringen en Bemyndigelse til, indtil der er vedtaget en regelmæssig Finantslov for indeværende Finantsaar, at afholde de løbende og andre nødvendige Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog saaledes, at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det den 31te Marts af Folkethinget vedtagne Finantslovsforslag ikke overskrives, samt at optræde de bestaaende Skatter og Afgifter, kan Regeringen da modtage dette? Jeg har ikke kunnet tænke mig, hvilke reelle Grunde fra forskellige Sider der egentlig skulde kunne være til ikke at kunne gaa ind her paa. Fra Folkethingets Side maa det være meget let at gaa ind paa, at man faar Regeringens Førelse fortsat i Genhold til en Lov, vi selv have vedtaget; det er jo en behagelig Stilling. Hvad Regeringen angaar, da har den jo dog væsentlig holdt sig til det Selvsamme i sin provisoriske Lov, og naar vi nu fra Folkethingets Side ikke have kunnet godkjende, men have forkastet denne Lov, saa have vi ikke derved villet forfaste Genholdet af den provisoriske Lov, men vi have blot villet vise, at vi ikke kunde godkjende den, og at vi misbillige dens Udgivelse. Hvad er der da, som kunde være til Hinder? Ja, der er den tredie Faktor i Lovgivningsmagten: Landssthinget. Her er jo nu den ulykkelige Omstændighed tilstede, at Landssthingets Mening ere vi ikke i Stand til at faae at vide i dette givne Dieblit, hvor Forholdene trænge stærkt paa, og jeg kan meget godt forstaa, om Regeringen ikke kan indlade sig paa at udtale nogen Formening om, hvad Landssthinget kan ville i denne Sag. Hvorfra skulde den desuden vide, hvad Landssthinget vil? Man kan ikke faae Underretning om Landssthingets Mening i denne Sag, førend Thinget staar lige overfor den haarde Nødvendighed at skulle sige Ja eller Nei til Sagen. De Efterretninger, der bringes fra anden og tredie Haand, betyde Intet, thi saalange Nødvendigheden ikke staar der, hvorfor skulde saa Landssthinget levere os Stillingen, som vi ønske den? Nei, jeg kan saa godt forstaa, at det ikke gjør dette; men naar Regeringen kunde udtale sig om sin Mening lige overfor et saadant Forslag, saa tror jeg, at der vilde vindes dette, at Landssthinget paa en eller anden Maade maatte kunne komme til at tage en Stilling og maatte meddele Regeringen den, inden det er forsilde. Derved kunde vi komme ud af den ulykkelige Tilstand, at vi skulde blive besyldte for — det være med Rette eller